USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **Mgr. T. S.**, proti žalovanému: **Úřad práce ČR – Krajská pobočka v Ústí nad Labem**, se sídlem Dvořákova 18/1609, Ústí nad Labem, o žalobě vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 141 A 36/2022, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb.,

takto:

I. Návrh **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Návrhem ze dne 9. 2. 2023, doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 15. 2. 2023, se žalobce (dále jen „navrhovatel“) domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu podle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“), konkrétně vydání rozhodnutí ve věci samé v řízení vedeném Krajským soudem v Ústí nad Labem pod sp. zn. 141 A 36/2022.

[2] Navrhovatel návrh odůvodňuje tím, že žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného podal dne 20. 10. 2022 a k dotazu na vyřízení věci bylo krajským soudem sděleno, že věc bude rozhodnuta do konce května 2023. Jelikož jde o přednostní a jednoduchou věc, má navrhovatel za to, že soudní řízení v délce sedmi měsíců (od podání žaloby do předpokládaného rozhodnutí) neodpovídá zákonu. Požaduje tedy určení lhůty k vydání meritorního rozhodnutí, a to do 20. 3. 2023.

[3] Nejvyšší správní soud připomíná, že řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[4] V řízení podle § 174a zákona o soudech a soudcích tedy Nejvyšší správní soud rozhoduje o návrhu na určení lhůty. Znamená to, že zjistí-li neodůvodněné průtahy v řízení spočívající zejména v tom, že příslušný soud poté, kdy obdrží podání ve věci, v přiměřené době nečiní žádné úkony, věcí se vůbec nezabývá, aniž by pro takový postup existovaly ospravedlnitelné důvody, anebo činí úkony s nedůvodnou časovou prodlevou, usnesením určí tomuto soudu lhůtu, ve které má úkon učinit, resp. ve které má rozhodnout.

[5] V otázce meritorního vyřízení věci je podstatné, aby věc nebyla ve stavu nepřipraveném k rozhodnutí po příliš dlouhou dobu, což se posuzuje dle kritérií v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích. Jde o kritéria vycházející z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (viz rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 16. 9. 1996, *Süßmann proti Německu*, stížnost č. 20024/92, bod 48.; rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 27. 6. 2000, *Frydlender proti Francii*, stížnost č. 30979/96, bod 43.; či nejnověji rozsudek ESLP ze dne 5. 5. 2022, *Mesić proti Chorvatsku*, stížnost č. 19362/18, bod 127.).

[6] V případě, že nelze posuzovanou délku řízení s ohledem na tato kritéria nadále tolerovat, není možné návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu zamítnout s odkazem na § 56 odst. 1 s. ř. s. a odůvodněním, že soud stále rozhoduje věci napadlé dříve než tu, které se týká návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu. Ochranu práva na projednání věci bez zbytečných průtahů totiž nelze odmítnout s poukazem na to, že práva někoho jiného jsou porušována ještě více. Zde se pak uplatní názor Ústavního soudu, že *„průtahy v řízení nelze ospravedlnit obecně známou přetížeností soudů; je totiž věcí státu, aby organizoval své soudnictví tak, aby principy soudnictví zakotvené v Listině a Úmluvě byly respektovány a případné nedostatky v tomto směru nemohou jít k tíži občanů, kteří od soudu právem očekávají ochranu svých práv v přiměřené době*“ (např. nález ÚS ze dne 14. 9. 1994, sp. zn. IV. ÚS 55/94; nález ÚS ze dne 19. 2. 2002, sp. zn. I. ÚS 663/01; nález ÚS ze dne 10. 4. 2008, sp. zn. III. ÚS 685/06; nález ÚS ze dne 7. 8. 2007, sp. zn. IV. ÚS 391/07, bod 23.; či nález ÚS ze dne 15. 2. 2012, sp. zn. I. ÚS 2427/11, bod 13.).

[7] Co se naplnění kritérií v projednávané věci týká, uvádí Nejvyšší správní soud následující.

[8] Prvním kritériem je složitost věci. Nečinnostní věci jsou judikaturou soudu obecně považovány za jednodušší (srov. usnesení NSS ze dne 7. 1. 2020, č. j. Aprk 20/2019 - 10, odst. [8]) a nic zde nenasvědčuje opaku.

[9] Druhým kritériem je význam věci pro navrhovatele. Vyšší význam Nejvyšší správní soud shledal například v situaci hrozící realizace přezkoumávaného záměru pro nepřiznání odkladného účinku žalobě (usnesení NSS ze dne 17. 7. 2019, č. j. Aprk 13/2019 - 59, odst. [8]), při dlouhotrvajícím přezkumu rozhodnutí o neposkytnutí informace (usnesení NSS ze dne 11. 7. 2018, č. j. Aprk 13/2018 - 39, odst. [8]), při sporu o vysoké úroky (usnesení NSS ze dne 20. 12. 2017, č. j. Aprk 29/2017 - 12, odst. [9]), při možném ovlivnění podnikatelských záměrů a souvisejících vysokých finančních nákladech (usnesení NSS ze dne 20. 9. 2017, č. j. Aprk 17/2017 - 379, odst. [17]), či při vlivu sporu na navrhovatelovo zdraví (usnesení NSS ze dne 26. 7. 2017, č. j. Aprk 15/2017 - 50, odst. [16]). V tomto ohledu

Nejvyšší správní soud neshledal, že by měla věc pro navrhovatele vyšší význam, ostatně tak sám ani netvrdí.

[10] Třetím kritériem je postup účastníků řízení. V této souvislosti nelze přehlédnout, že krajský soud vyzval navrhovatele přípisem zde dne 9. 2. 2023, č. j. 141 A 36/2022-27, aby u správního orgánu uplatnil opatření proti nečinnosti podle § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Reakce účastníka řízení na tuto výzvu již není součástí spisu, nicméně v okamžiku uplatnění projednávaného návrhu byl „míč“ na straně navrhovatele.

[11] Čtvrtým kritériem je dosavadní postup soudu. Z jeho spisu neplynou jakékoliv prodlevy v činění procesních úkonů (jejich existenci ostatně navrhovatel ani netvrdí), takže krajskému soudu nemůže být nic vytknuto.

[12] K tomu lze dodat, jak nedávno připomněl Nejvyšší správní soud, že *„je třeba dbát pořadí nápadu přednostních věcí“*. Soudní řád správní respektuje objektivní realitu v českém soudnictví, kdy rozhodující soudci či senáty mají v jednom okamžiku vícero běžících řízení, některá z nich již připravená k projednání a postupně v nich vydávají rozhodnutí, přičemž ostatní věci na rozhodnutí „čekají“ (srov. usnesení NSS ze dne 23. 2. 2023, č. j. Aprk 2/2023-49).

[13] Nejvyšší správní soud při souhrnném zhodnocení kritérií uzavírá, že návrh není důvodný. Krajský soud v řízení postupuje standardně, v současné fázi řízení se čeká (resp. čekalo) na procesní aktivitu navrhovatele a navíc i v případě přednostních věcí je nutné dbát jejich pořadí. Proto jej podle § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích zamítl.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. března 2023

JUDr. Radan Malík
předseda senát